

พระธรรมดาเนียล - บทที่ห้าสิบเก้า

การเปิดเผยความลับเชิงพยากรณ์สุดท้าย: การแกะผนึกชั้นสุดท้ายโดยสิงห์แห่งเผ่ายูดาห์

Jeff Pippenger

2024-01-23

ก่อนการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองใจไม่นาน

ความลึกลับเชิงพยากรณ์ประการสุดท้ายถูกเปิดเผยโดยสิงห์แห่งเผ่ายูดาห์

และผู้มีปัญญาคือผู้ที่เข้าใจถึงความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นอันเกิดจากการเปิดเผยนั้น

พยานสองคนในพระธรรมวิวรณ์ฉายให้เห็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ถูกเปิดเผยในเวลานั้น

นี่แหละเป็นสติปัญญา ผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้ผู้นั้นคำนวณเลขของสัตว์ร้ายนั้น

เพราะว่าเป็นเลขของมนุษย์ผู้หนึ่ง และเลขนั้นคือหกร้อยหกสิบหก ... และนี่แหละคือความคิดที่มีสติปัญญา

ศิระหังเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดลูก ซึ่งหญิงนั้นนั่งอยู่บนนั้น วิวรณ์ 13:18, 17:9

“อำนาจสุดท้ายที่จะทำสงครามต่อสู้กับคริสตจักรและธรรมบัญญัติของพระเจ้า

ซึ่งได้รับการเป็นสัญลักษณ์โดยสัตว์ร้ายที่มีเขาเหมือนลูกแกะ” คือ สหรัฐอเมริกา

อำนาจนี้เป็นราชอาณาจักรที่หกในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์

และโครงสร้างแห่งราชอาณาจักรของมันก็เป็นโครงสร้างเดียวกัน (รูปเคารพ)

กับที่เป็นอยู่ในราชอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์

มันจะกลายเป็นราชอาณาจักรที่คริสตจักรปกครองเหนือรัฐ แล้วบังคับให้ทั้งโลกยอมรับการจัดระเบียบนั่นเอง ก

ารผสมกันของคริสตจักรกับรัฐจะพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบในสหรัฐอเมริกาเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะม

ถึงนั้นมาถึงในไม่ช้า

“รูปแกสัตว์ร้าย” เป็นตัวแทนของลัทธิโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามรูปแบบนั้น ซึ่งจะก่อตัวขึ้นเมื่อคริสตจักรโ

โปรเตสแตนต์ทั้งหลายแสวงหาความช่วยเหลือจากอำนาจฝ่ายบ้านเมืองเพื่อบังคับใช้หลักคำสอนของตน

ส่วน ‘เครื่องหมายของสัตว์ร้าย’ นั้นยังคงต้องได้รับการนิยามต่อไป” The Great Controversy, 445.

รูปเคารพของสัตว์ร้ายและเครื่องหมายของสัตว์ร้ายเป็นสัญลักษณ์สองประการที่แตกต่างกัน กระนั้น

ก็มาถึงขั้นที่รูปเคารพของสัตว์ร้ายพัฒนาถึงความสมบูรณ์เต็มที่ในกฎหมายวันอาทิตย์.

“การบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์โดยฝ่ายคริสตจักรโปรเตสแตนต์

เป็นการบังคับให้นมัสการอำนาจสันตะปาปา—คือสัตว์ร้าย

ผู้ใดที่เมื่อเข้าใจข้อเรียกร้องของพระบัญญัติข้อที่สี่แล้ว

กลับเลือกถือรักษาวันสะบาโตเทียบแทนวันสะบาโตแท้

ผู้นั้นก็กำลังถวายความเคารพต่ออำนาจนั้นซึ่งเป็นผู้เดียวที่ได้บัญชาเรื่องนี้ไว้

แต่ในการกระทำอันเป็นการบังคับหน้าทีทางศาสนาโดยอำนาจฝ่ายบ้านเมืองนั้น

คริสตจักรทั้งหลายยอมจะก่อรูปเป็นรูปเคารพของสัตว์ร้ายขึ้นเอง ฉะนั้น

การบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาจึงจะเป็นการบังคับให้นมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน”

The Great Controversy, 448, 449.

ณ เวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์ รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาถูกล้มล้างลงโดยสมบูรณ์

และชนชาตินั้นได้แยกตนออกจากความชอบธรรมอย่างสิ้นเชิง แล้วภายใต้การควบคุมอย่างเต็มที่ของชาตนา ส

หรัฐอเมริกาบังคับโลกให้ยอมรับระบบศาสนจักรและรูปแบบเดียวกันกับที่เพิ่งได้รับการสถาปนาขึ้นในสหรัฐอเมริ

ริกา รัฐบาลโลกคือองค์การสหประชาชาติ และคริสตจักรโรมันคือศาสนจักรที่ปกครองความสัมพันธ์นั้น

“โลกเต็มไปด้วยพายุ สงคราม และความขัดแย้ง ถึงกระนั้น ภายใต้ศรัทธาหนึ่งเดียว—คืออำนาจของสันตะปาปา—ประชาชนทั้งหลายจะรวมตัวกันเพื่อต่อต้านพระเจ้าในบุคคลแห่งพยานทั้งหลายของพระองค์”
Testimonies, volume 7, 182.

ระบบคริสตจักรและรัฐซึ่งในคำพยากรณ์ถูกแทนเป็นรูปเคารพของสัตว์ร้ายนั้น ก็เป็นสหภาพสามฝ่ายของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จด้วยเช่นกัน กษัตริย์สิบองค์ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด ซึ่งเป็นศรัทธาที่เจ็ดนั้น เป็นตัวแทนของอำนาจแห่งพญานาค

“บรรดากษัตริย์ ผู้ครอบครอง และเจ้าเมืองทั้งหลาย ได้ประทับตราแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์ไว้บนตนเอง และถูกพรณนาเป็นมังกรผู้ซึ่งออกไปทำสงครามกับธรรมิกชน—กับคนเหล่านั้นที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และมีความเชื่อของพระเยซู” Testimonies to Ministers, 38.

“กษัตริย์ทั้งสิบ” เป็นตัวแทนของสหประชาชาติ ซึ่งศาสนาของสหประชาชาติคือผีปิศาจนิยม และศาสนาของผู้พยากรณ์เท็จคือโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งความเชื่อ ส่วนศาสนาของสัตว์ร้ายนั้นคือคาทอลิก ซึ่งโดยแท้แล้วก็ยังเป็นเพียงผีปิศาจนิยมที่ปกคลุมไว้ด้วยการแสดงตนว่าเป็นคริสต์ศาสนาเท่านั้น

“โดยกฤษฎีกาที่บังคับใช้สถาบันแห่งสันตะปาปา อันเป็นการละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า ชาติของเราจะตัดขาดตนเองจากความชอบธรรมโดยสิ้นเชิง เมื่อโปรเตสแตนต์จะยื่นมือของตนข้ามห้วงลึกไปจับมือกับอำนาจแห่งโรม เมื่อเขาจะเอื้อมข้ามเหวลึกไปประสานมือกับลัทธิทรวิญญูณ เมื่อภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวสามประการนี้ ประเทศของเราจะปฏิเสธทุกหลักการแห่งรัฐธรรมนูญของตน ในฐานะรัฐบาลแบบโปรเตสแตนต์และสาธารณรัฐ และจะจัดให้มีมาตรการเพื่อการเผยแพร่ความเท็จและความลวงของสันตะปาปา เมื่อนั้นเรายอมรับได้ว่า เวลาสำหรับการกระทำอันน่าอัศจรรย์ของชาตนาได้มาถึงแล้ว และอวสานก็อยู่ใกล้แล้ว” Testimonies, volume 5, 451.

เมื่อมีการตรากฎหมายวันอาทิตย์ สหภาพสามฝ่ายของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จก็สำเร็จขึ้น ในเวลานั้น สหรัฐอเมริกาบังคับโลกให้ยอมรับรัฐบาลโลกเดียวของสหประชาชาติ เพราะโลกถูกโยนเข้าสู่วิกฤตการณ์ใหญ่ในเวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์ ขณะที่ศาสนาอิสลามนำการพิพากษามาสู่อเมริกาเพราะการบังคับให้นมัสการดวงอาทิตย์ จากนั้นชาตนา ก็ปรากฏขึ้นโดยสามบทเป็นพระคริสต์ และเมื่อสหรัฐอเมริกาบังคับโลกให้ยอมรับการผสมผสานแบบโลกเดียวระหว่างคริสตจักรกับรัฐ มันก็บังคับโลกให้ยอมรับวันอาทิตย์เป็นวันพักผ่อนด้วย กระบวนการแห่งการทดสอบเดียวกันที่ได้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาแล้วนั้น ก็ถูกนำมาสู่ทั่วทั้งโลกในเวลานั้น.

“ประชาชาติต่าง ๆ จะดำเนินตามแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา แม้ว่านางจะเป็นผู้นำออกหน้า แต่กระนั้น วิกฤตการณ์เดียวกันนี้ก็จะมาถึงประชากรของเราในทุกส่วนของโลก” Testimonies, volume 6, 395.

หลักการที่ว่าการละทิ้งความเชื่อระดับชาติยอมนำมาซึ่งความพินาศระดับชาตินั้น จะตกมาสู่แต่ละประเทศเมื่อประเทศเหล่านั้นยอมรับวันแห่งดวงอาทิตย์ให้เป็นวันแห่งการนมัสการ วิกฤตที่ทวีความรุนแรงขึ้นนี้คือ “หนึ่งชั่วโมง” ที่กษัตริย์ทั้งสิบครอบครองอำนาจร่วมกับพระสันตะปาปา คือ “มนุษย์แห่งบาป” พวกเขาตกลงมอบอาณาจักรที่เจ็ดของตนให้แก่อำนาจของสันตะสำนัก เพราะถูกชักนำให้เชื่อว่าอำนาจทางศีลธรรมของสันตะปาปามีความจำเป็นเพื่อทำให้โลกเป็นหนึ่งเดียวในการต่อต้านสงครามที่ทวีความรุนแรงขึ้นกับศาสนาอิสลาม ในปี 1798 องค์การสหประชาชาติยังมีได้ปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์.

และเขาสืบเขาซึ่งท่านได้เห็นนั้น คือกษัตริย์สิบองค์ ซึ่งยังมีได้รับราชอาณาจักร แต่จะได้รับอำนาจเป็นกษัตริย์ร่วมกับสัตว์ร้ายชั่วคราวหนึ่ง พวกเขามีจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และจะมอบฤทธิ์อำนาจและกำลังของตนแก่สัตว์ร้าย พวกเขาจะทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงมีชัยเหนือพวกเขา เพราะพระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านายและจอมกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่ทรงเรียกแล้ว ทรงเลือกแล้ว และชื่อสัตย์ วิราวณ์ 17:12-14

ตั้งที่เป็นมาโดยตลอดกับพระสันตะปาปา บรรดากษัตริย์จะเป็นผู้จัดหากำลังอำนาจให้แก่สันตะปาปาเพื่อดำเนินการข่มเหงต่อประชากรของพระเจ้า และกษัตริย์ทั้งสิบนั้นเองที่ทำการสงครามกับพระเมษโปดก แต่พวกเขากระทำเช่นนั้นตามการชักนำของ "มนุษย์แห่งบาป" และ "มนุษย์แห่งบาป" นี้ก็คือ "ชาย" ผู้ซึ่งคริสตจักรทั้งเจ็ดฉวยยึดไว้ในอิสยาห์บทที่สี่ด้วย

ในวันนั้น หญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนหนึ่งไว้พลางกล่าวว่า "เราจะกินอาหารของเราเอง และสวมใส่เสื้อผ้าของเราเอง ขอแต่เพียงให้เราได้ถูกเรียกตามชื่อของท่าน เพื่อจะลบความอับอายของเราเสีย" ในวันนั้น กิ่งแห่งพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และผลแห่งแผ่นดินจะเลิศและงามสง่าสำหรับบรรดาผู้ที่รอดเหลือแห่งอิสราเอล อิสยาห์ 4:1, 2

"หญิงทั้งเจ็ด" เป็นสัญลักษณ์ว่า สันตะสำนัก (มนุษย์แห่งบาป) มีอำนาจควบคุมคริสตจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลก เช่นเดียวกับที่เขามีอำนาจควบคุมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น "ความอับอาย" ที่คริสตจักรทั้งหลายปรารถนาจะหลีกเลี่ยงนั้น คือ "ความอับอาย" จากการปฏิเสธข้อเรียกร้องให้นมัสการในวันอาทิตย์ บรรดาผู้รักษาวันสะบาโตอย่างซื่อสัตย์จะถูกข่มเหงเพราะความซื่อสัตย์ของตน และศาสนาอิสลามก็จะปฏิเสธที่จะถือปฏิบัติวันแห่งดวงอาทิตย์ด้วย ข้อตกลงซึ่งสหรัฐอเมริกาได้จัดให้มีขึ้นระหว่างสันตะสำนักกับองค์การสหประชาชาตินั้น คือ การที่อำนาจทางศีลธรรมของมนุษย์แห่งบาปเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการนำโลกให้ยอมรับการทำสงครามกับศาสนาอิสลาม เพื่อสถาปนาสันติภาพขึ้นบนแผ่นดินโลก

แต่เรื่องเวลาและวาระนั้น พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเลย เพราะท่านเองก็รู้แน่ชัดอยู่แล้วว่า วันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนขโมยมาในเวลากลางคืน เพราะเมื่อเขาทั้งหลายกล่าวว่า "สันติสุขและความปลอดภัย" เมื่อนั้นความพินาศนับพลันก็จะมาถึงเขา เหมือนหญิงมีครรภ์ที่ถึงคราวเจ็บท้องคลอด และเขาจะหนีไม่พ้นเลย แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืด เพื่อวันนั้นจะมาถึงท่านเหมือนขโมย ท่านทั้งปวงเป็นบุตรแห่งความสว่าง และเป็นบุตรแห่งกลางวัน เราไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด 1 เธสะโลนิกา 5:1-5

ข่าวสารเรื่อง "สันติภาพและความปลอดภัย" ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ ซึ่งถูกนำเสนออยู่เสมอว่าเป็นข่าวสารเท็จ ย่อมมีเหตุผลได้ก็เฉพาะในช่วงเวลาที่ปราศจากสันติภาพและความปลอดภัยเท่านั้น ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเสนอข่าวสารเรื่อง "สันติภาพและความปลอดภัย" เมื่อสันติภาพและความปลอดภัยมีอยู่แล้ว อิสลามขจัดสันติภาพและความปลอดภัยทั้งสิ้นไป "ความพินาศอย่างนับพลัน" ที่สัมพันธ์กับข่าวสารเท็จนั้น เป็นความพินาศที่ทวีความรุนแรงขึ้น เพราะเป็นดุจ "หญิง" ที่อยู่ใน "การเจ็บครรภ์" ความปวดร้าวครั้งแรกแห่งวิบัติประการที่สามคือวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

ในแนวคำพยากรณ์ของเอลียาห์และยอห์นผู้ให้บัพติศมา การล่อลวงของอำนาจสันตะปาปาได้รับการสำแดงให้เห็น เมื่ออาหับเดินทางกลับไปยังสะมาเรียเพื่อแจ้งแก่เยเซเบลว่าพระเจ้าของเอลียาห์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงแท้ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้ไฟลงมาจากฟ้า

อาหับจึงตระหนักรู้ว่าเยเซเบลได้ล่อลวงเขาเกี่ยวกับความเกลียดชังที่นางมีต่อเอลียาห์ ความเกลียดชังและการล่อลวงแบบเดียวกันนี้ได้รับการสำแดงให้เห็นเมื่อเฮโรดทรงสัญญาว่าจะยกอาณาจักรครึ่งหนึ่งของพระองค์ในนางไว้ในประสูติของพระองค์แก่ซาโลเม ซาโลเมเป็นธิดาของเฮโรเดียส ฉะนั้นเฮโรดจึงเป็นพยานาคเฮโรเดียสเป็นสันตะปาปา และซาโลเมเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ

ในเรื่องนี้ อำนาจล่อลวงแห่งการร้ายรำของซาโลเมถูกใช้เพื่อนำเฮโรด (กษัตริย์ทั้งสิบ) ให้ยกอาณาจักรครึ่งหนึ่งของตนแก่คริสตจักรหนึ่ง (หญิงคนหนึ่ง) หญิงนั้น (ซาโลเม) อยู่ภายใต้การชี้นำของมารดาของนาง (ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก) และเฮโรดก็รู้เข้ากินไปว่าท่าทีของเฮโรเดียสที่มีต่อยอห์นนั้นเป็นเช่นเดียวกับที่เยเซเบลมีต่อเอลียาห์ ในทั้งสองกรณี ผู้รักษาวันสะบาโตจะต้องตาย

ศาสนาอิสลามค่อย ๆ แต่รวดเร็วขึ้นในการขจัดสันติภาพและความปลอดภัยออกไปจากโลกทั้งสิ้น และโดยการนั้นก็นำมนุษยชาติให้รวมตัวกันเพื่อต่อต้านศาสนาอิสลาม สงครามที่ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็วของศาสนาอิสลามเป็นข้ออ้างที่ถูกนำมาใช้เพื่อสถาปนารูปเคารพของสัตว์ร้ายทั่วโลก ในยุคสุดท้าย การล่อลวงที่ถูกนำมาสู่โลก (กษัตริย์สิบองค์) นั้น ถูกนำมาโดยสหรัฐอเมริกา (ซาโลเม) และทำให้โลกเชื่อว่าพวกเขาจำเป็นต้องรวมตัวกันเพื่อต่อต้านศาสนาอิสลาม แต่พวกเขากลับมาอยู่ในภายหลังว่าสายสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นเพียงกลอุบายที่ถูกใช้เพื่อข่มเหงผู้รักษาวันสะบาโต การล่อลวงนั้นเป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลที่กษัตริย์สิบองค์เกลียดชังหญิงแพศยา แม้ว่าเมื่ออยู่ภายใต้การบีบบังคับพวกเขาได้ตกลงมอบอาณาจักรที่เจ็ดของตนแก่หลอนก็ตาม

และเขาสืบเขาที่ท่านเห็นบนสัตว์ร้ายนั้น จะเกลียดชังหญิงแพศยา และจะกระทำให้นางร่ำและเปลือยเปล่า และจะกินเนื้อของนาง และจะเผาางเสียด้วยไฟ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงดลใจเขาทั้งหลายให้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และให้พร้อมใจกัน และมอบอาณาจักรของตนแก่สัตว์ร้าย จนกว่าพระวจนะของพระเจ้าจะสำเร็จ วิวรณ์ 17:16, 17

พวกโลกาภิวัตน์แห่งสหประชาชาติมิใช่เป็นเพียง "บรรดากษัตริย์" ของแผ่นดินโลกเท่านั้น แต่ยังถูกแทนภาพว่าเป็น "บรรดาพ่อค้า" ด้วย ดังนั้น พวกโลกาภิวัตน์จึงประกอบด้วยอำนาจทั้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ เหตุที่ทูตสวรรค์ซึ่งนำเอานิมิตแห่งวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดและสิบแปดมาสำแดงแก่ยอห์น ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นการพิพากษาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองไทรศนทั้งสองจำพวกของพวกโลกาภิวัตน์ต่างโศกเศร้าต่อการตายของสันตะสำนัก

ฉะนั้น ภัยพิบัติของนางจะมาถึงในวันเดียว คือความตาย การไว้ทุกข์ และการกัณดารอาหาร; และนางจะถูกเผาผลาญด้วยไฟอย่างสิ้นเชิง: เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานางนั้นทรงฤทธิ์ยิ่งนัก และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ล่วงประเวณีกับนางและดำเนินชีวิตอย่างพุ่มพวยกับนาง จะคร่ำครวญถึงนาง และโศกเศร้าเพราะนาง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นควันแห่งการเผาไหม้ นาง ยืนอยู่แต่ไกลด้วยความหวาดกลัวต่อการทรมานของนาง กล่าวไว้ว่า วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว มหานครบาบิโลน เมืองอันทรงอำนาจนั้น! เพราะการพิพากษาของเจ้ามาถึงแล้วในชั่วโมงเดียว และบรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกจะร้องไห้และคร่ำครวญเพราะนาง; เพราะว่าไม่มีผู้ใดซื้อสินค้าของพวกเขากลับอีกต่อไป วิวรณ์ 18:8-11.

ทั้งพวกพ่อค้าและบรรดากษัตริย์ต่างยืนอยู่แต่ไกลและร้องว่า "วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว" คำว่า "วิบัติ" ในภาษากรีกได้รับการแปลว่า "วิบัติ" ในวิวรณ์บทที่แปด

และข้าพเจ้าได้เห็น และได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งบินอยู่กลางท้องฟ้า ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่บรรดาผู้อาศัยบนแผ่นดินโลก เนื่องด้วยเสียงแตรอื่น ๆ ของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์ ซึ่งยังจะเป่าต่อไปนั้น! วิวรณ์ 8:13

วิบัติทั้งสามประการเป็นตัวแทนของแตรข้อที่ห้า ข้อที่หก และข้อที่เจ็ด และเป็นสัญลักษณ์ของอิสลาม บรรดาภคินี พอค้า และนายเรือทั้งหลายต่างร้องว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว” สามครั้งในบทที่สิบแปด

และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้สว่างประเวณีกับนางและดำรงชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อร่วมกับนาง จะคร่ำครวญถึงนางและไว้ทุกข์เพื่อนาง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นควันแห่งการเผาไหม้ของนาง เขาทั้งหลายยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวความทรمانของนาง พลังกล่าวว่า วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว มหานครบาบิโลนนั้น เมืองอันทรนาคาภาพนั้น! เพราะว่าในชั่วโง่งเดียว การพิพากษาของเจ้าก็มาถึงแล้ว ... พอค้าสิ่งเหล่านี้ ผู้ซึ่งมั่งคั่งขึ้นเพราะนาง จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวความทรมานของนาง ร้องไห้และคร่ำครวญ และกล่าวว่า วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว มหานครนั้น ซึ่งสวมใส่ผ้าป่านเนื้อละเอียด สีม่วง และสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ หินมีค่า และไข่มุก! เพราะว่าในชั่วโง่งเดียว ทรัพย์สมบัติมหาศาลเช่นนั้นก็กลับสูญสิ้นไป และนายเรือทุกคน บรรดาผู้โดยสารทางเรือทั้งหมด และคนเดินทะเล กับทุกคนที่ค้าขายทางทะเล ต่างยืนอยู่แต่ไกล และร้องขึ้นเมื่อเห็นควันแห่งการเผาไหม้ของนางว่า มีเมืองใดเล่าเหมือนมหานครนี้! และเขาทั้งหลายไปรยผงคลีขึ้นบนศีรษะของตน และร้องไห้คร่ำครวญ พลังกล่าวว่า วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว มหานครนั้น ซึ่งทำให้ทุกคนที่มีเรือในทะเลมั่งคั่งขึ้นเพราะความโอ้อ่าพุ่มเฟือยของนาง! เพราะว่าในชั่วโง่งเดียวนางก็กลายเป็นที่รกร้างแล้ว วิวรณ์ 18:9-10, 15-19

“ชั่วโง่ง” ที่การพิพากษาต่อสันตะปาปาสำเร็จลงนั้น คือ “ชั่วโง่ง” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็น “ชั่วโง่งแห่งแผ่นดินไหวครั้งใหญ่” และเป็นตัวแทนของช่วงเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งเริ่มต้นที่กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา และดำเนินต่อไปจนกระทั่งมีคาเอลทรงลุกขึ้น และเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง บรรดาโลกาภิวัตน์ที่เกลียดชังหญิงแพศยา แต่กระนั้นก็ยังเห็นพ้องที่จะมอบอาณาจักรของตนแก่เธอเป็นเวลาหนึ่งชั่วโง่งนั้น ไม่เพียงกล่าวซ้ำว่า “วิบัติ, วิบัติ” (อนิจจา, อนิจจา) สามครั้งเท่านั้น แต่พวกเขาตั้งคำถามว่า “มีนครใดเล่าเหมือนนครใหญ่นี้?” พวกเขาจะได้ถามคำถามนั้นในหนังสือเอเสเคียลด้วย

และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงของตนขึ้นต่อสู่เจ้า และจะร้องไห้อย่างขมขื่น และจะไปรยผงคลีขึ้นบนศีรษะของตน เขาทั้งหลายจะเกลือกกลิ้งอยู่ในกองเถ้า และเขาทั้งหลายจะทำศีรษะของตนให้ล้านเกลี้ยงเพราะเจ้า และคาดผ้ากระสอบไว้ และเขาทั้งหลายจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยความขมขื่นแห่งใจและด้วยการคร่ำครวญอันขมขื่น และในการคร่ำครวญของเขานั้น เขาทั้งหลายจะยกบทเพลงไว้อาลัยขึ้นเพราะเจ้า และจะคร่ำครวญถึงเจ้า กล่าวว่า เมืองใดเล่าเป็นเหมือนไทระ เหมือนเมืองที่ถูกทำลายอยู่ท่ามกลางทะเล? เมื่อสินค้าของเจ้าออกไปจากทะเลทั้งหลาย เจ้าก็ได้ทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอิมหน้า เจ้าได้ทำให้ภคินีทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกมั่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติอันมากมายและสินค้าของเจ้า ในเวลาที่เจ้าจะถูกทะเลทั้งหลายทำให้แตกสลายลงในที่ลึกแห่งน้ำ สินค้าของเจ้าและหมู่คณะทั้งสิ้นที่อยู่ท่ามกลางเจ้าจะล้มลง ชาวเกาะทั้งหลายจะตกตะลึงเพราะเจ้า และบรรดาภคินีทั้งหลายจะหวาดกลัวยิ่งนัก ใบหน้าของเขาทั้งหลายจะเต็มไปด้วยความหวุ่นไหว พอค้าทั้งหลายท่ามกลางชนชาติจะเหยียดหน้าเจ้า เจ้าจะเป็นที่นาสะพรั่งกลัว และจะไม่เป็นอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์ เอเสเคียล 27:30-36

เอเสเคียลระบุเมืองนั้นว่า “ไทระ” ผู้ซึ่ง “ถูกทำลายอยู่ท่ามกลางทะเล” ใช่หรือไม่? อีสยาห์ เมื่อกล่าวถึงหญิงแพศยาแห่งไทระ (ไทระ) ซึ่งก็คือหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ในพระธรรมวิวรณ์

ผู้ซึ่งคือคริสตจักรคาทอลิก และยังระบุนางว่าเป็นนครผู้สวมมงกุฎด้วย

นี่หรือคือนครที่รินเริงของเจ้า ซึ่งมีความเป็นมาตั้งแต่กาลโบราณยิ่งนัก?
เท้าของมันเป็นเงาของมัน ไปยังที่ไกลเพื่อพำนักอาศัยชั่วคราว ใครเล่าได้วางแผนการนี้ต่อสู่เมืองไทร
เมืองผู้สวมมงกุฎนั้น ซึ่งพ่อค้าของมันเป็นดั่งเจ้านาย
และบรรดาผู้ค้าขายของมันเป็นผู้มีเกียรติแห่งแผ่นดินโลก? พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงดำริการนั้นไว้
เพื่อจะให้ความเยอหยิ่งแห่งศักดิ์ศรีทั้งสิ้นมัวหมอง
และเพื่อนำผู้มีเกียรติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกลงสู่ความดูหมิ่น อีสยาห์ 23:7-9

สันตะปาปาเป็น "นครแห่งมงกุฎ" เพราะเป็นนางนั่นเองที่อ้างสิทธิ์ว่านี่เป็นราชินีอยู่เหนือสหภาพไตรภาคี

นางได้ยกย่องตนเองและดำเนินชีวิตอย่างพมเพียงใด
ก็จงให้นางได้รับการทรมานและความโศกเศร้าเพียงนั้น เพราะนางกล่าวในใจของนางว่า ข้านี้เป็นราชินี
และมีได้เป็นหญิงม่าย และจะไม่ประสบความโศกเศร้าเลย วิวรณ์ 18:7

เอเสเคียลกล่าวว่า การพิพากษาหญิงแพศยานั้นสำเร็จลง "ท่ามกลางทะเล"
ในบทคร่ำครวญของท่านเรื่องเมืองไทร

พระวณะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้าอีก ตรัสว่า บัดนี้ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย
จงยกคำคร่ำครวญขึ้นเพื่อเมืองไทร ... บรรดาเรือแห่งทารชิซได้ขับร้องถึงเจ้าในตลาดค้าของเจ้า
และเจ้าก็อดมบริบูรณ์ และได้รับการกระทำให้รุ่งเรืองยิ่งนักท่ามกลางทะเลทั้งหลาย
ผีพายของเจ้าได้นำเจ้ามาถึงน่านน้ำลึก ลมตะวันออกได้หักทำลายเจ้าท่ามกลางทะเลทั้งหลาย เอเสเคียล
27:1, 2, 25, 26

"ลมตะวันออก" นั่นเองที่นำการพิพากษามาสู่หญิงแพศยาแห่งเมืองไทร เมืองแห่งมงกุฎ และ "ลมตะวันออก"
เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม

การสงครามที่กษัตริย์ทั้งสิบกระทำต่อศาสนาอิสลามนั้นคือสิ่งที่ทำลายสันตะปาปาแห่งยุคสุดท้าย
การที่กษัตริย์ทั้งสิบตระหนักว่าตนได้ถูกล่อลวงหลอกลวงแล้วนั้น
ยังทำให้ความกลัวบังเกิดขึ้นในใจของพวกเขาด้วย

ภูเขาศิโยนงดงามด้วยที่ตั้ง เป็นความชื่นชมยินดีของพิภพทั้งสิ้น อยู่ทางด้านเหนือ
เป็นนครของพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
พระเจ้าทรงเป็นที่รู้จักในพระราชวังทั้งหลายของนครนั้นว่าเป็นที่ลี้ภัย เพราะเหตุเกิด
บรรดากษัตริย์ได้ชุมนุมกันแล้ว เขาทั้งหลายได้ผ่านไปพร้อมกัน เขาทั้งหลายได้เห็น แล้วก็พิศวง
เขาทั้งหลายครั้นคร่ำ และรีบหนีไป ความกลัวได้จับเขาทั้งหลายไว้ที่นั่น
และความปวดร้าวดุจหญิงที่กำลังคลอดบุตร พระองค์ทรงทำลายเรือแห่งทารชิซด้วยลมตะวันออก
ดังที่พวกเราได้ยินมาแล้ว เราก็มองเห็นเช่นนั้น ในนครแห่งพระยาห์เวห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา
พระเจ้าจะทรงสถาปนานครนั้นไว้เป็นนิตย์ เซลาห์ สดุดี 48:2-8

พวกโลกาภิวัตน์ได้เฟื่องดูอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งมีนครเยรูซาเล็มเป็นตัวแทน แต่ได้เลือก "มหานครนั้น"
คือบาบิโลนเป็นศิระษะของตน เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษามหานครนั้น
พวกเขาร้องไห้และคร่ำครวญเมื่อพวกเขาตระหนักว่าตนพินาศแล้ว
เพราะมหานครซึ่งพวกเขาได้เลือกนั้นถูกทำลายแตกพังลงท่ามกลางทะเล โดยสงครามที่อิสลาม (ลมตะวันออก)
นำมาสู่พวกเขา และสงครามนั้นเป็นสงครามที่ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง
เพราะเป็นดุจหญิงที่กำลังเจ็บครรภ์คลอด

อาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาได้ข่มเหงเพื่อประโยชน์แก่สันตสนักนั้น ได้รับการเป็นภาพแทนไว้ในดาเนียลบทที่สอง ซึ่งในบทนั้นเราได้รับแจ้งว่า ใน “สมัยของกษัตริย์เหล่านี้ [ผู้เป็นโลกาภิวัตน์]” พระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์

และในสมัยของกษัตริย์เหล่านี้ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรหนึ่งขึ้น ซึ่งจะไม่วันถูกทำลาย และอาณาจักรนั้นจะไม่ตกทอดไปสู่ชนชาติอื่น แต่จะบดขยี้และทำลายอาณาจักรทั้งปวงเหล่านี้เสียสิ้น และอาณาจักรนั้นจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ดาเนียล 2:44

พวกมิลเลอไรต์เชื่อว่าพวกเขากำลังดำเนินชีวิตอยู่ใน “สมัยของกษัตริย์เหล่านี้” แต่กษัตริย์ทั้งสิบแห่งวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดยังมีได้ปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์ ที่จริง บัดนี้พวกเขาเพิ่งเริ่มปรากฏให้เห็น มิลเลอไรต์ทั้งหลายเข้าใจถูกต้อง แต่ทัศนคติของพวกเขาอย่างจำกัด อาณาจักรของพระเจ้าซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นในสมัยของกษัตริย์แห่งวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดและสิบแปดนั้น คือช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดู

“ข้าพเจ้าเห็นว่าสรรพสิ่งทั้งปวงกำลังเฝ้ามองอย่างแน่วแน่และทอดความคิดของตนไปยังวิกฤตที่ใกล้จะมาถึง ซึ่งอยู่เบื้องหน้าพวกเขา บาบทั้งหลายของอิสราเอลจะต้องไปสู่การพิพากษาก่อนล่วงหน้า บาบทุกประการจะต้องถูกสารภาพ ณ สถานนมัสการ แลงานนั้นจึงจะดำเนินต่อไป จะต้องกระทำเดี๋ยวนี้ บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในกาลแห่งความทุกข์ลำบากจะร้องทูลว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?”

“ฝนปลายฤดูจะมาถึงบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์—แล้วทุกคนจะได้รับฝนนั้นดังเช่นในอดีต”

“เมื่อทูตสวรรค์ทั้งสองปล่อยมือ พระคริสต์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดจะได้รับฝนชุกปลายฤดูนอกจากผู้ที่กำลังทำทุกสิ่งเท่าที่ตนสามารถทำได้ พระคริสต์จะทรงช่วยเรา ทุกคนสามารถเป็นผู้มีชัยชนะได้โดยพระคุณของพระเจ้า โดยทางพระโลหิตของพระเยซู สวรรค์ทั้งสิ้นให้ความสนใจในงานนี้ เหล่าทูตสวรรค์ก็ให้ความสนใจเช่นกัน” Spalding and Magan, 3.

ในช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดู เมื่อทูตสวรรค์ปล่อยลมทั้งสี่ ซึ่งใน “สมัยของกษัตริย์เหล่านี้” พระคริสต์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์นั้น ฝนชุกปลายฤดูเป็นกระบวนการที่ค่อย ๆ ดำเนินไป และเริ่มโปรยลงมาเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 เมื่อวัชพืชประการที่สามเข้าสู่ประวัติศาสตร์ แต่การที่บรรดาประชาชาติถูกกระตุ้นให้โกรธนั้นก็ถูกยับยั้งไว้ในทันที และยังคงทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา เมื่อมันนำมาซึ่งความพินาศของชาติ จากนั้นการพิพากษาที่ทวีระดับขึ้นนั้นก็ดำเนินต่อไป เมื่อทุกชาติอื่นดำเนินตามแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา และด้วยเหตุนี้จึงประสบการพิพากษาเดียวกัน มันทวีระดับขึ้นจนถึงการสิ้นสุดแห่งระยะเวลาการทดลอง มันดำเนินไปดุจหญิงที่กำลังเจ็บครรภ์คลอด.

เราจะพิจารณาต่อไปถึงผู้ที่เป็นองค์ที่แปดในบรรดาเจ็ดองค์นั้นในบทความถัดไป

“ตราบโดที่ผู้ซึ่งประกาศตนว่ายึดถือความจริงยังคงปรนนิบัติซาตาน เขามีต้นอันมาจากนรกของมันจะบดบังทัศนคติของเขาที่มีต่อพระเจ้าและสวรรค์ พวกเขาจะเป็นดังผู้ที่ได้สูญเสียความรักครั้งแรกไปแล้ว พวกเขาไม่อาจมองเห็นสภาพความเป็นจริงอันเป็นนิรันดร์ได้ สิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับเรานั้น ได้รับการสำแดงไว้ในเศคาริยาห์ บทที่ 3 และ 4, และ 4:12-14 ว่า ‘และข้าพเจ้าทูลตอบอีกว่า ก็มะกอกเทศสองกิ่งนี้คืออะไร ซึ่งระบายน้ำมันสิ่งออกจากตนเองผ่านทางท่อทองคำสองท่อนั้น? และท่านก็ตอบข้าพเจ้าว่า เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร? และข้าพเจ้าทูลว่า ‘ไม่รู้’ พระเจ้าข้า แล้วท่านจึงกล่าวว่า

สิ่งเหล่านี้คือผู้ที่ได้รับการเฉลิมทั้งสอง ผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรพชนด้วยทรัพยากรทั้งสิ้น พระองค์มิได้ขาดแคลนเครื่องมือหรือวิถีทางใดเลย เป็นเพราะการขาดความเชื่อของเรา ความไม่ศรัทธาของเรา คำพูดอันไร้ค่า และความไม่เชื่อของเรา ซึ่งสำแดงออกมาในการสนทนาของเรา ที่ทำให้เงามืดทั้งหลายมาชุมนุมอยู่รอบตัวเรา พระคริสต์มิได้ทรงถูกสำแดงออกทางถ้อยคำหรือทางอุปนิสัยว่าเป็นพระองค์ผู้ทรงงดงามน่าปรารถนาโดยสิ้นเชิง และประเสริฐที่สุดเหนือหมื่นคน เมื่อจิตวิญญาณพอใจที่จะยกตนขึ้นสู่ความอนิจจัง พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็จะทรงกระทำสิ่งใดเพื่อจิตวิญญาณนั้นได้น้อยนัก นิมิตอันคับแคบของเราเห็นแต่เงามืด แต่ไม่อาจมองเห็นพระสิริที่อยู่เบื้องพ้นไป ทูตสวรรค์ทั้งหลายกำลังยึดเหนี่ยวลมทั้งสี่ไว้ ซึ่งถูกพรรณนาเป็นม้าอันเกรี้ยวกราดที่พยายามจะหลุดพ้นและกรูไปเหนือพื้นพิภพทั่วทั้ง โลก นำความพินาศและความตายไปตามทางของมัน”

“เราจะหลับใหลอยู่ ณ ชายขอบของโลกนี้รึन्द्रนั้นหรือ? เราจะเฉื่อยชา เย็นชา และตายด้านอยู่หรือ? โอ ขอให้เราได้มีพระวิญญาณและลมหายใจของพระเจ้าในคริสตจักรทั้งหลายของเรา ที่ทรงระบายเข้าสู่ประชากรของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ลุกขึ้นยืนและมีชีวิต เราจำเป็นต้องเห็นว่าหนทางนั้นคับแคบ และประตูก็แคบด้วย แต่เมื่อเราผ่านประตูคับแคบนั้นเข้าไป ความกว้างของมันก็ไร้ขอบเขต” Manuscript Releases, volume 20, 217.